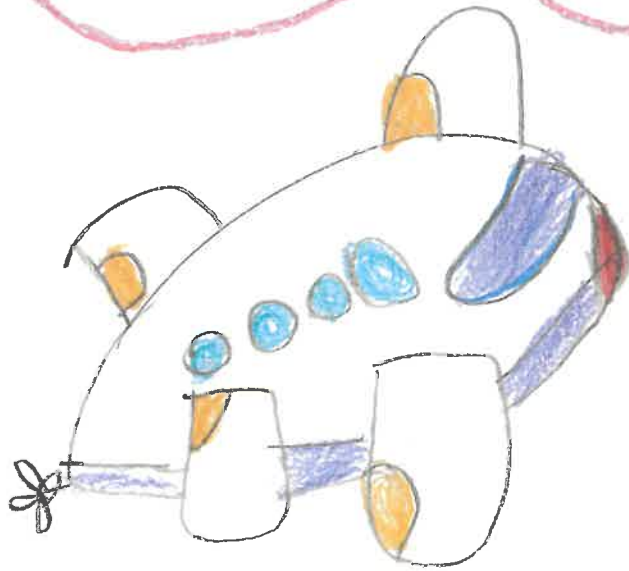

EN MI OUEL i LA KAÏRA

Curitiba

Maria S

Foto: Gislina. JÚLIA. MARIA. 4+

Vozes
Caden

EN MIQUEL I LA KAIRA

El meu nom és Miquel, visc a un petit poble del Bages (Barcelona) que es diu Cardona. Si mai no hi heu anat, us ho recomano, està envoltat de natura i hi tenim un castell preciós amb molta història! Tinc 18 anys, i m'encanta anar a l'escola. Tinc molt clar que vull treballar de mestre quan sigui gran i acabi els meus estudis, però no a Catalunya, si no a Bombai! Si, ho heu llegit bé, a Bombai. És una llarga història... Voleu que us la expliqui?

No sempre m'havia agradat tant l'escola, ni aprendre. De fet, abans, no m'agradava gens. Però fa 9 anys, quan feia 4t de primària vaig fer un viatge on tot va canviar.

Remuntem a 9 anys enrere. La meva vida era molt fàcil però jo no ho veia igual. Sentia que tot m'anava en contra. Al matí quan em llevava, sempre era la mateixa història.

-Miquel, ja estàs llest? Anem tard! - Em deia el pare. -
Encara ets davant la tele? No t'has ni vestit!!!! -

-Ai, papa, deixa'm estar! Ara hi vaig, només vull acabar de veure aquest capítol! - Repetia sempre amb poca intenció d'afanyar-me.

-Miquel, sempre estàs igual, no vull arribar tard per culpa teva! - Em deia la meva germana Clara.

Sempre la mateixa història. Ja marxava de casa tard i enfadat. Les meves ganes d'anar a l'escola havien desaparegut.

A l'escola les classes eren avorrides, només m'agradava sortir al pati a les 11h. I encara així, la majoria de patis acabaven amb baralles després de jugar a futbol.

-Gooooooooooooooooool! - cridava un dels meus companys de classe.

-Però què dius?! Que no ho has vist que ha anat fora?! No en tens ni idea! - cridava jo, sempre en contra de qui guanyava, a no ser que fos el meu equip.

I diàriament es repetien les baralles entre companys. Ens encanta el futbol, però tants conflictes... no ens aportaven gaire, com a amics. Ens costava, d'adonar-nos-en.

A l'aula, em costava molt concentrar-me, tot el que ens proposava la mestra em semblava avorrit i no em venia gens de gust.

-Miquel, és que sempre et queixes! Per què no proves de fer el que t'hem proposat? - em deia el meu mestre.

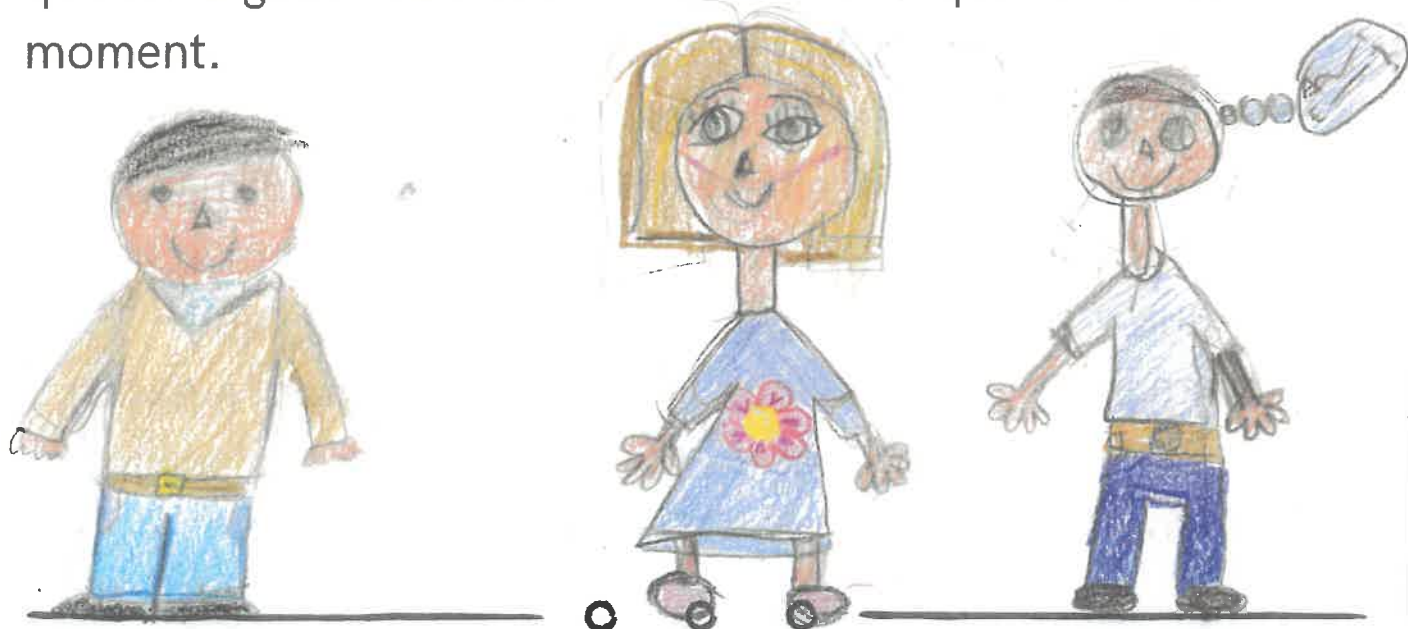
-És avorrit, no m'agrada. A més a més, no sé amb qui anar...
- responia jo, sincerament.

Era el que sentia en aquell moment, no m'agradava gens fer les propostes de l'escola. Sempre hi havia alguna cosa que acabava sortint malament; em discutia amb alguna companya o company per què no ens enteníem, em posava a buscar fotografies de futbol i es queixaven de que no feia res...

L'escola, per a mi, era un pal. Sempre enfadat i discutint. Sentia que no m'entenia ningú, i que no tenia amics.

Fins que un dia, tot va començar a canviar. El meu tutor, en Jordi, va fer una reunió amb la meva mare i el meu pare, arrel d'un conflicte que vaig tenir a l'aula, que va portar a esbarallar-me amb el grup amb el que anava.

En Jordi va explicar al meu pare i a la meva mare tot el que em passava a l'escola. L'actitud que tenia quan fèiem qualsevol activitat, les baralles al pati, els comentaris que feia i les poques ganes de participar que tenia. Ells ho van entendre i no els va sobtar, ja que la meva actitud a casa era molt semblant, van dir que no els solia explicar gaires coses, però que moltes vegades arribava desmotivats i cansat, i que segurament això portava a les meves poques ganes de parlar. Aquesta reunió va portar a la meva mare i al meu pare a reflexionar molt sobre com estava creixent; quins principis, quins valors tenia. A tot això, van decidir portar-me de viatge a la Índia. Sí, a la Índia. Aquell estiu ens dedicaríem a fer una ruta per algunes ciutats d'aquest país. La meva mare és mestra de ioga i hi té un vincle molt profund, ja que de jove, hi va ser formant's-hi i això li va portar molts aprenentatges que tenia ganes de transmetre'm. Creien que era un bon moment.

Quan m'ho van dir jo m'hi vaig negar. Em negava a estar 3 setmanes fora de casa; sense els meus videojocs, la meva televisió, els meus amics, el meu llit!!!!

- Per què em feu això??? Son les vacances de l'escola, se suposa que son per a descansar i per a fer el que em vingui de gust!! - els deia.

Però no hi va haver manera de fer-los canviar d'opinió. En contra la meva voluntat en aquell moment, a l'estiu ho vam fer, vam marxar a la Índia. Volavem a Goa, passavem allà una setmana a la platja i després ens en anavem a Bombai, la capital. Podia arribar a imaginar-me com seria un entorn de platja, però la capital? Com seria la capital? Allà, la meva mare hi va estar mesos, en una escola de ioga, i l'hi tenia molt apreci.

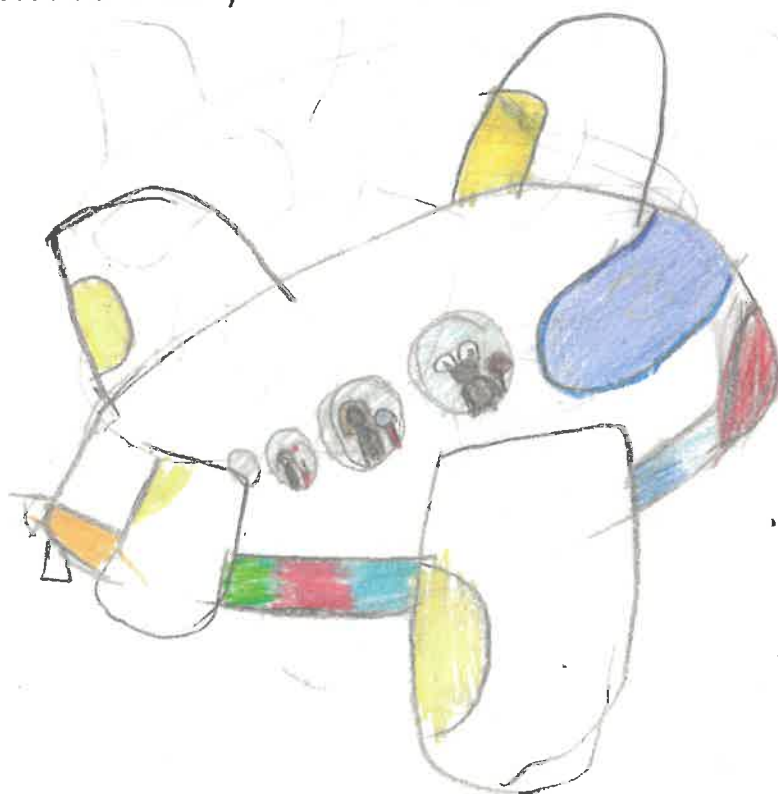
Les vacances van començar molt malament. No en tenia gens de ganes de ser allà... He d'admetre que em va xocar moltíssim l'ambient allà; les olors, les vaques per els carrers, el menjar tan diferent i les persones també tan diferents a nosaltres. Però era molt avorrit. No entenia què feien aquella gent per entretenir-se, si la gran majoria no tenien ordinador, ni consoles, tot el dia eren al carrer. La primera setmana a Goa va ser d'allò més avorrida. La meva mare i el meu pare volien que em relacionés amb les nens i les nenes que trobavem a la platja, a l'Hotel i als llocs on anavem a passar el dia. Però jo no volia, només tenia ganes de que s'acabés el viatge i tornar a casa.

La segona setmana vam anar cap a Bombai.

-Buf... Una ciutat... - pensava - encara pitjor, almenys a la platja em podia banyar al mar... -

Ens vam allotjar a un Hotel increïble. El llit era molt còmode i tot allà era enorme! - Aquí sí que hi estic bé! - pensava mentre passejava per aquells passadissos plens de plantes i de llums precioses. - Sort que no és un Hotel com el de Goa, tan brut i amb un llit tan incòmode... -.

Vaig començar a passejar amb la meva mare i el meu pare per els carrers de Bombai, al principi semblava tot fantàstic; els carrers eren grans i tot era ple de botigues, prop del nostre Hotel. Però a mida que ens hi anàvem endinsant, vaig començar a veure nens i nenes, que semblaven perfectament de la meva edat, molt bruts.

-Mama, i aquests nens i aquestes nenes, on viuen? Com és que estan tan bruts? - no acabava d'entendre la situació.

-Miquel, carinyo, aquests nens i nenes que veus son d'uns barris anomenats slums. Son els barris pobres de Bombai. Molts d'aquests infants han de treballar cada dia demanant diners als turistes, perquè les seves famílies son molt pobres.

- Em deia la meva mare.

-Quina sort... No van a l'escola. - Vaig dir amb veu baixa, per tal que no em sentissin.

-Què has dit, fill? - em van demanar.

-Em fan enveja, ja que no han d'anar a l'escola, ja m'agradaria a mi. - Vaig contestar.

-N'estàs segur d'això? - em va dir la meva mare. - Jo hi vaig estar i vaig conèixer algunes persones en aquests barris, demà hi anirem a parlar.-

Quan em va dir això, se'm va parar el cor per un moment i em vaig posar molt nerviós. Era gent molt diferent a mi, em feia certa por acostar'm-hi.

El dia següent, quan ens vam llevar, la meva mare em va confirmar que aniríem als barris slums. Vam sortir de l'Hotel i vam arribar on havíem estat el dia anterior. Amb un nus a l'estómac, vaig donar la mà a la meva mare i vam començar a endinsar-nos en un dels barris.

-Miquel, aquest barri és dels millors dels slums, però tot i això, és important que no em deixis anar de la mà, d'acord?- em deia la mare.

Caminar per allà era una sensació que mai a la vida havia sentit. Les olors tan fortes, la quantitat de gent que hi havia en un espai tan petit...

A la llunyania, vam veure una nena que cridava i ens feia senyals amb les mans volent cridar la nostra atenció. La mare va somriure, i em va dir: Mira, Miquel, ella és la Kaira! - La nena la va abraçar desprenent una felicitat al veure impossible d'explicar en paraules. La mare em va explicar, que quan havia estat vivint a Bombai li havia ensenyat una mica la nostra llengua. Darrere la Kaira van sortir un munt de nens i nenes de diferents edats, també molt contents i contentes de veure'ns. A mi em costava molt reaccionar, no sabia què fer, ni què dir. Em sentia molt emocionat només de veure les seves cares de felicitat al veure'ns, tot i viure en les condicions que vivien.

-Mira, Miquel, - em deia la mare - aquests nens i aquestes nenes formen part d'un orfenat que es troba a la punta d'aquest carrer. Allà aprenen molt i els cuiden.

-Però, i les seves famílies? - vaig demanar jo.

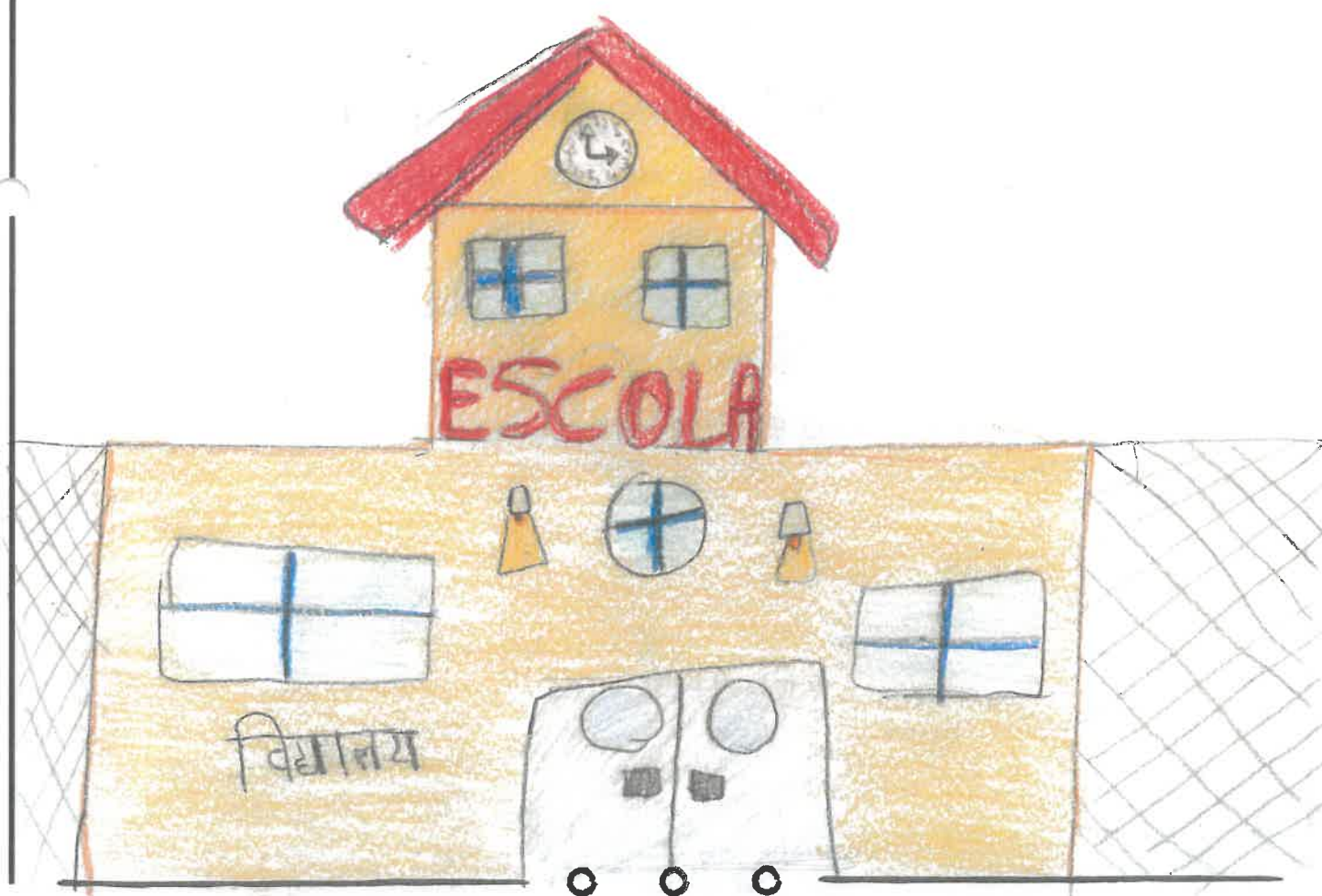
-Per certs motius, no poden ser amb elles. - em va dir.

Em vaig quedar glaçat. Com podien respirar tanta felicitat, tot i la seva situació? No parava de donar-hi voltes...

Amb els dies, la Kaira i jo ens vam fer molt amics. Jugàvem i rèiem, per primera vegada, se'm havien oblidat les consoles, els jocs d'ordinador, i les disputes per qui guanya i qui perd. Estava gaudint de la companyia de la Kaira, sense esperar res més, ni demanar res més. Em sentia feliç.

-Miquel, tinc tanta sort! - em deia la Kaira. - Tinc una escola on aprendre i on em cuiden bé, tinc amics i amigues i a sobre, ara, t'he conegut a tu!.- Tant de bo tots els nens i les nenes dels slums tinguessin la mateixa sort que jo, però n'hi ha molts que no tenen aquesta sort, de poder anar a l'escola i aprendre.-

Les paraules de la Kaira van ressonar tan fort en mi que ho vaig tenir clar. Estudiaria moltíssim a l'escola per poder ser mestre de gran, i ajudar a tants nens i nenes com la Kaira. Després de veure com es relacionaven els nens i les nenes de Bombai i tot l'agraïment i cura que es tenien els uns amb els altres a causa de valorar tan profundament el fet d'anar a l'escola em va fer valorar el que realment és important.

Realment és important esbarallar-se per qui té la raó en un joc o qui ha guanyat? O el que realment és important és tenir amics i amigues amb qui poder jugar?

Realment és tan avorrit anar a l'escola?

Què hi guanyo, queixant-me per una activitat que no em ve de gust?

I si començo a veure les coses des del punt de vista de la Kaira, què canviarà?

10 anys més tard en Miquel ja treballava a Bombai, era mestre, i havia aconseguit reunir els diners per crear més orfenats com el que ja havia conegut. A més a més, ell i la Kaira, n'eren els responsables.

Cada vegada més nens i nenes tindran l'oportunitat d'estudiar, de conèixer el món que els envolta, i d'aconseguir, cada dia i gràcies al seu esforç, una vida cada vegada més digna.

Fi. O principi!